

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dany Fridrichové a soudců JUDr. Miluše Čechurové a JUDr. Heleny Karetové ve věci žalobce: **V. H.**, bytem xxx, zast. JUDr. Petrem Doležalem, advokátem se sídlem Praha 8, Mazovská 476, proti žalovanému: **CGS s.r.o.**, IČ : 63 98 96 71, se sídlem Praha 6, Zrzavého 12, zast. Mgr. et. Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 39/51, **o vrácení plnění ze zrušené smlouvy**, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. 11. 2006 č.j. 10 C 187/2005-59 ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 3. 5. 2007 č.j. 10 C 187/2005-97,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 3. 5. 2007 se v napadeném vyhovujícím výroku **p o t v r z u j e**.
- II. V napadeném zamítavém výroku se rozsudek **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 4 018,- Kč s 3 % úrokem z prodlení od 21. 1. 2005 do zaplacení do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího advokáta náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 21 759,15 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen nahradit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 6 náklady řízení ve výši 11 360,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 7 546,- Kč s 3% úrokem z prodlení p.a. od 21. 1. 2005 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku oproti vydání věci v téže lhůtě (výrok I.), žalobu s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni dalších 4 018,- Kč s 3% úrokem z prodlení p.a. od 21. 1. 2005 do zaplacení zamítl (výrok II.), vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.), každému z účastníků uložil povinnost zaplatit státu na nákladech řízení částku 2 595,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výroky IV. a V.) a každého z účastníků zavázal zaplatit státu na nákladech řízení 3 085,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VI. ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 3. 5. 2007 č.j. 10 C 187/2005-97). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala proti žalovanému zaplacení částky 11 564,- Kč s příslušenstvím (1 550,- Kč kupní cena, a náklady reklamačního řízení, a to znalečné v částce 7 692,- Kč, náklady právního zastoupení v částce 2 150,- Kč, a cestovné v částce 172,- Kč) z titulu odpovědnosti za vady dámské obuvi, kterou od žalovaného zakoupila dne 19. 3. 2004.

Soud I. stupně zjistil, že účastníci dne 19. 3. 2004 uzavřeli kupní smlouvu ohledně dámské obuvi lodičkového střihu zn. Brado za kupní cenu 1 550,- Kč, kterou žalobkyně krátce po zakoupení reklamovala z důvodu výskytu vady v podobě shrnování nedolepených vlepvacích stélek ve špicích obou pŕpárů. Prodávající (žalovaný) reklamaci uznal, provedl opravu, avšak nekvalitně, takže obuv se pro žalobkyni stala nenositelnou při došlapu. Dne 1. 9. 2004 žalobkyně uplatnila reklamaci znovu, byl sepsán reklamační lístek, ve kterém je uvedeno, že „u obou špiček po opravě stélky chybí měkká část u špiček (odstranit), zvedání špiček“. Žalovaný reklamaci zamítl s odůvodněním, že nebyla zjištěna výrobní ani materiálová vada. Ze znaleckého posudku, který si žalobkyně nechala v rámci reklamačního řízení vypracovat znalcem Jaroslavem Soukupem, vyplynulo, že „při chůzi v obuvi dochází postupně k prolamování špic obou pŕpárů a u pravého pŕpáru tlačí okraj stélky do prstu nohy“. Dopisem ze dne 5. 1. 2005 žalobkyně odstoupila od kupní smlouvy. V rámci reklamačního řízení pak žalobkyni vznikly výše specifikované náklady. Ze znaleckého posudku vypracovaného v rámci řízení soud I. stupně dále zjistil, že u pravého pŕpáru obuvi byly zjištěny výrazné nerovnosti (výstupky) na povrchu stélky přední části z vnitřní strany obuvi, což bylo pravděpodobně způsobeno při opravě odlepených vlepvacích stélek. Současný stav hodnocené obuvi brání tomu, aby věc mohla být řádně užívána jako věc bez vady, a to z důvodu nekvalitně provedené opravy. Obuv se stala nenositelnou při došlapu, zaschlé části lepidla ztěžují chůzi. Na základě takto zjištěného skutkového stavu soud I. stupně s odkazem na ust. § 622 odst. 1, 2 občanského zákoníku, dovodil, že žaloba je zcela oprávněná co do základu a zčásti co do nákladů. Vzal za prokázané, že žalovaný na základě první reklamace, kterou uznal, provedl opravu obuvi nekvalitně, takže obuv se stala neupotřebitelnou. Protože žalovaný reklamaci zamítl, i když šlo o reklamaci oprávněnou, porušil tím ust. § 622 odst. 1 obč. zák., což mělo za následek fikci neodstranitelné vady a žalobkyně důvodně odstoupila od kupní smlouvy. Za tohoto stavu žalobkyně řádně odstoupila od smlouvy a žalovaný byl povinen vrátit jí oproti vrácení zboží kupní cenu ve výši 1 550,- Kč a rovněž zaplatit náklady spojené s reklamačním řízením. Odmítl argument žalovaného, že žalobkyně nereklamovala správně, s poukazem na to, že reklamační protokol nevypisovala sama žalobkyně, nýbrž pracovnice prodejny a navíc nelze klást žalobkyni za vinu, že nedokázala správně uvést termíny, kterými vadu obuvi popsala. Pokud jde o náklady reklamace, soud I. stupně dospěl k názoru, že žalobkyně důvodně vynaložila náklady na

právní zastoupení ve výši 2 150,- Kč a na znalecký posudek pouze co do částky 3 846,- Kč. O nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky a ve vztahu mezi účastníky a státem rozhodl podle procesní úspěšnosti ve sporu.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Žalobkyně s odkazem na judikaturu českých soudů namítala, že za přiměřenou odměnu za znalecké posudky zabývající se stavem obuvi je považována částka 5 500,- Kč až 10 300,- Kč. Za chybné rovněž považovala nepřiznání nákladů reklamačního řízení spočívající v uhrazeném jízdném vlakem ze svého bydliště v Plzni do Prahy, tj. do místa podnikání znalce. V této souvislosti zdůraznila, že u Krajského soudu v Plzni není zapsán žádný znalec se specializací na obuv mající místo podnikání v Plzni. Navrhla, aby odvolací soud napadený zamítavý výrok změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Žalovaný setrval na své námitce ohledně nesprávné reklamace. Akcentoval, že znalcem Soukupem zjištěná vada – „nekvalitně provedená oprava vlepovací usňové stélky pravého pŕpáru spočívající v přítomnosti kousku zaschlého lepidla nebo kousku nečistoty“ byla *skutkově* zcela jiná vada než vada, kterou žalobkyně vymezila v reklamačním lístku ze dne 1. 9. 2004 a pro kterou odstoupila od smlouvy. Pokud jde o náklady reklamace, poukázal na nepoměr mezi prodejní hodnotou obuvi ve výši 1 550,- Kč a náklady vynaložené na znalecký posudek, který si žalobkyně nechala vypracovat v rámci reklamačního řízení. Navrhl, aby odvolací soud napadený vyhovující výrok změnil, žalobu v plném rozsahu zamítl a v návaznosti na to změnil i výroky o nákladech řízení.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, oprávněnými osobami a jsou v něm uplatněny přípustné odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e), g) o.s.ř., přezkoumal napadený rozsudek podle § 212, 212a o.s.ř. a dospěl k názoru, že pouze odvolání žalobkyně je opodstatněno.

Soud I. stupně zjistil správně skutkový stav věci a pokud jde o základ nároku vyvodil z něho rovněž správné právní závěry, s nimiž se odvolací soud zcela ztotožňuje a pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje na vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž bez výhrad souhlasí. Soud I. stupně správně vyložil, že žalobkyní reklamovaná vada (v přední části vnitřní strany obuvi) je totožná s vadou následně zjištěnou znalci, přičemž absenci odborných výrazů nelze klást k tíži žalobkyni. Předmětem reklamace byla sice vada odstranitelná, avšak za situace, kdy žalovaný reklamaci zamítl, porušil ust. § 622 odst. 1 obč. zák., což mělo za následek vznik fikce vady neodstranitelné (tzv. subjektivní neodstranitelnost vady) s právem kupujícího uplatnit svůj nárok podle § 622 odst. 2 obč. zák. Vada je totiž neodstranitelná nejen tehdy, jestliže věc nelze opravit (objektivně není možné technicky odstranit projevy vady věci), ale i v případě, že jinak opravitelná vada nebyla odstraněna bez zbytečného odkladu tak, jak předpokládá ust. § 622 odst. 1 obč. zák. (viz též ust. § 19 odst. 3 zák. č. 634/1992 Sb. zákona o ochraně spotřebitele).

Pokud jde o náklady reklamačního řízení má odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně zato, že znalečné zaplacené žalobkyní znalci Jaroslavu Soukupovi je třeba považovat za nutný náklad v souvislosti s uplatněním práv z odpovědnosti za vady. Nutnost nákladu je dána skutečností, že po zamítnutí reklamace bez doložení znaleckým posouzením neměla žalobkyně jinou možnost, jak si ověřit, zda je její reklamace z odborného hlediska oprávněná, než se obrátit na znalce z oboru. Odvolací soud se v tomto směru ztotožňuje s právním názorem vysloveným v obdobné věci již v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne

24. 8. 2004 č.j. 14 Co 324/2004, že na kupujícím nelze požadovat, aby přezkoumával výši znalcem účtované odměny. Odvolací soud dále poukazuje na náleze Ústavního soudu ČR ze dne 25. 1. 2007 sp. zn. I. ÚS 626/06, v němž Ústavní soud zdůraznil, že „nelze po kupujícím požadovat, aby pro znalecké posouzení zvolil znalce, který bude účtovat za posudek relativně nejnížší možnou cenu“ a že „žádné z těchto nákladů by nevznikly, pokud by sám prodávající při vyřizování reklamací postupoval řádně“. Tuto okolnost ostatně konstatoval i soud I. stupně, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „pokud znalce stejně jako předtím znalec Soukup zjistili, že oprava nebyla provedena správně, protože brání užívání obuvi, a to tak, že je nenositelnou při došlapu, tak by firma zabývající se prodejem obuvi při reklamačním řízení toto měla zjistit a být vůči kupujícímu vstřícná“.

Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé podle § 219 o.s.ř. potvrdil a v napadeném zamítavém výroku o věci samé jej podle § 220 odst.1 o.s.ř. změnil a přiznal žalobkyni dalších 4 018,- Kč (tj. dosud nepřiznané znalečné ve výši 3 846,- Kč a jízdné ve výši 172,- Kč).

O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky rozhodl podle § 224 odst. 2 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a procesně plně úspěšné žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, a to před soudem I. stupně soudní poplatek ve výši 600,- Kč, odměnu advokáta podle § 3 odst. 1 bod 5 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006 ve výši 6 240,- Kč, 5 režijních paušálů po 75,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006 a jeden režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve znění účinném od 1. 9. 2006 a DPH ve výši 1 427,85 Kč, celkem tedy náklady ve výši 8 942,85 Kč a před odvolacím soudem, poplatek z odvolání ve výši 600,- Kč, odměnu advokáta ve výši 9 270,- Kč podle § 3 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění účinném od 1. 9. 2006, tři režijní paušály po 300,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění a DPH v částce 2 046,- Kč, celkem náklady ve výši 12 816,30 Kč.

O náhradě nákladů státu odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 148 odst. 1 o.s.ř. a podle výsledku sporu uložil žalovanému zaplatit náklady státu vzniklé v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku a výslechem znalce ve výši 11 360,- Kč.

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

V Praze dne 17. října 2007

JUDr. Dana Fridrichová
předsedkyně senátu